

моята месѣчина, защото друго-яче азъ не зная какво и да права

— А нели ти дадохъ сто гроша и конь? казалъ Гжлабъ сжрдито.

— Сто гроша сж малко, проговорилъ Танчо и почервенѣлъ още повече; но когато погледалъ на сжрдитото Гжлабово лице, то затрѣпералъ, като листо. Ако би въ това време нѣкой погледалъ на Танчовото лице, то би помислилъ, че тоя сироманъ човѣкъ не пари иска назаемъ; а моли са да го помилувать, т. е. да го простать и да го не бѣсать.

Гжлабъ бѣше единъ отъ ония сжжперници, които са срѣщать по Бжлгария твжрде много и които съ пестене и съ лжжи сж успѣле да направать нѣкоя и друга нара. Тия личности по-напредъ давать да имъ отсѣчешъ единъ пжръстъ отъ кракътъ, нежели да развѣжатъ кесията си. Бжлгарете наричатъ тия личности гржци;